

יו"ל ע"י מוסדות
'שארית ישראל'
ווילעדניק בע"ר
קאראסטין
אוקריינא

שארית ישראל

דברי תורה
וסיפורים
מרבני
הרה"ק רבי
ישראל
דוב בער
ווילעדניק
זצוק"ל

**אור
העבודה**
פנינים מדברי רבינו בעניני עבודת ה'

**אור
הפרשה**
דברי תורה מרבנו על פרשת השבוע

'ה' נגדך כל תאותי, ואנחתי ממך לא נסתרה (תהילים לח י)

[ולכאורה היה לו לומר 'ה' לפניך כל תאותי', אלא] הפירוש הוא, שדוד המלך ע"ה טען בעד כלל ישראל, ואמר 'ה' נגדך כל תאותי', והם לנגד השי"ת, ו'כל תאותי' היינו אפי' תאוות ממילי דשמיא, מאחר שהיא תאותי היא 'לנגדך', אבל 'ואנחתי ממך לא נסתרה', שאני מצטער על זה מאוד, לכן עזרני שלא אכשל ח"ו

(שער התקשרות עמוד 10)

'מה העבודה הזאת לכם' (הגדה של פסח)

הפירוש הוא, שהרשע שואל מה העבודה יש להשי"ת בה'לכם', היינו בתאוות היתר, כגון אכילה ושתייה וכדו', שמכונים בשם 'לכם' כידוע, ואמר בעל ההגדה: 'לכם' ולא לו, כמתמיה, האם אין ב'לכם' גם 'לו', היינו עובדא להשי"ת. וזהו 'ולפי שהוציא את עצמו מן הכלל', פירוש שהוציא את השי"ת מן הכלל, שאין בזה עובדא להשי"ת, כפר בעיקר, וד"ל.

(שער הזמנים פסח עמוד קמד)

'אף אתה אמור לו כהלכות הפסח, אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן' (הגדה של פסח)

הפירוש הוא, שמרמז לנו [בעל ההגדה], שהבעל תשובה שוה לצדיק גמור, וזהו 'כהלכות', כמו הצדיק שהוא הולך ממדריגה למדריגה (ראה מגלה עמוקות פר' ואתחנן אופן הג' ד"ה ובדרך הדרש), [ו'כהלכות' – כמו הצדיק] כן 'הפסח', ר"ל כן הבעל תשובה, כי 'פסח' לשון דילוג, שמדלג עד מדריגה הגדולה בפעם אחת, רק 'אין מפטירין אחר הפסח', פירוש שאינו יכול לפטור מזה, רק בכל פעם צריך להתחזק, וזהו 'אפיקומן', ר"ת מיין נוקבין, שצריך בכל פעם להתעורר בחיזוק גדול.

(שער הזמנים פסח עמוד קמד)

כל דצריך ייתי ויפסח, השתא הכא, לשנה הבאה וכו' (הגדה של פסח)

[כל דצריך ייתי ויפסח היינו] בחינת דילוג, בחינת בעל תשובה. 'השתא הכא לשנה הבאה', פירוש היינו שהוא בא תיכף ומיד בארעא דישראל, שיבא תיכף למדריגה גבוהה.



**זמני
כניסת
ויציאת
השבת**

קאראסטין	אנטוורפן	לונדון	ניו יורק	בני ברק	ירושלים	
7:50	8:27	7:49	7:22	6:51	6:36	כניסת השבת
9:04	9:42	9:02	8:32	7:52	7:50	יציאת השבת
9:22	10:00	9:18	8:53	8:25	8:28	רבינו תם

'כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם' (אבות פ"ו מ"ו)

היינו שהתלמיד יבטל עצמו כל כך, שאינו מרגיש שהוא האומר, רק בעת האמירה מקשר עצמו במחשבה ומדות אהבה ויראה של הרב, ועל ידי זה 'מביא גאולה לעולם', כי גאולה הוא שיתחברו שני עלמין כחדא, עלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליא, בחינת י"ה בבחינת ו"ה (זוהר ח"א כא.), והוא בחינת משי"ח, מ' הוא עלמא דאתכסיא, בחינת בינה (זוהר חדש שה"ש עב.), ושי"ח הוא דיבור, בחינת מלכות (תיקוני זוהר תיקון ע' קלה:), ואז יהיה שלימות הגמור, וכאשר מרגיש בעת האמירה המחשבה ומדות של הרב, מחבר המחשבה של הרב עם הדיבור שלו, כי בעת שאמר הרב לא נתגלה כי אם הדיבור, ועתה נעשה הדיבור שלו מחשבה אל התלמיד, ונתחברו שני עלמין כחדא, והוא בחינת גאולה.

(שער הזמנים פסח עמוד קמא)

אופה (ג)

כוס רטובה שיש בה טיפות מים מועטות – יש לנערה היטב כמה פעמים, ואז מותר מן הדין לערות עליה מים חמים מכלי ראשון, ויש המחמירים לנגב את הכוס.

המכין כוס תה ע"י שעירה בכוס מים רותחים מכלי ראשון ואח"כ נתן בה את תמצית התה שנתבשלה מער"ש ונצטננה – אין להוסיף שוב לכוס מים רותחים מכלי ראשון [אף שהכוס עדיין חם], כיון שעיי"ז יבשל את התמצית שהיה קר לגמרי ע"י עירוי מכלי ראשון.

מלח מבושל – מותר ליתנו בכלי שני אפי' אם היד סולדת בו, אבל לכלי ראשון אסור ליתנו, וטוב להחמיר גם בכלי ראשון שאינו עומד על האש. וליתנו על דבר גוש בכלי שני – יש להקל, וי"א שהמחמיר תבא עליו ברכה.

אין להוציא בכף תבשיל מסיר העומד על האש משום הגסה, ואפי' שהתבשיל כבר נתבשל כל צרכו. ויש שהורו שאם הסיר מונח על הבלעך שלא כנגד האש – מותר להוציא כשהתבשיל מבושל כל צרכו.

אבל בפלטה שלא שייך היתר זה, יזיז את הסיר למקום שאין היס"ב ויוציא ויחזירנה למקומה.

סיר שיש בו קוגל אטריות – מותר לפרוס ממנה פרוסה ולהוציאה אף כשהיא עדיין על האש.



יום ב' י"ד ניסן - הרה"ק ר' אשר ישעי' מראפשיין ב"ר אליעזר ליפמן זצ"ל

•

יום ג' ט"ו ניסן - הגאון הגדול הרב שמואל הלוי וואזנער ב"ר יוסף צבי זצ"ל

•

יום ה' י"ז ניסן - הרה"ק ר' יצחק מסיקוורא בהרה"ק ר' מרדכי משרנוביל זצ"ל

•

הרה"ק ר' משה מרדכי מקאפיטשניץ בהרה"ק ר' אברהם יהושע העשיל זצ"ל

יום ו' י"ח ניסן - הרה"ק ר' חיים אברהם ממיקולאייב בהרה"ק ר' שלמה זצ"ל

יום שבת קודש י"ב ניסן - הרה"ק ר' שלמה זלמינא מראשקוב בהרה"ק ר' יוסף זצ"ל

יום א' י"ג ניסן - רבינו יוסף קארו (הבית יוסף) ב"ר אפרים זצ"ל

רבינו משה אלשיך (האלשיך הק') ב"ר חיים זצ"ל

הרה"ק ר' מנחם מנדל מלויבאוויטש (הצמח צדק) בהרה"ק ר' שלום שכנא זצ"ל

הרה"ק ר' יואל משאץ בהרה"ק ר' חיים מסטאנוב זצ"ל

הרה"ק ר' יעקב מנובומינסק בהרה"ק ר' נחום מרדכי זצ"ל



שלושת הסיפורים

שמספרים

בערב פסח

הסיפור הראשון: אחד מחסידי הרבי ר' אלימלך היה סוחר במשקאות חריפים, סוחר ביי"ש. לפני חג הפסח היה החסיד מכין חבית גדולה של יי"ש אותה היה נוהג להבריח אל מעבר לגבול ולמכרה, ומהרווח היה קונה ומכין את כל צורכי חג הפסח. אותה שנה, נסע החסיד בעגלה עם חבית היי"ש שלו, ותוך שהוא מנסה להבריח את הגבול, תפסו אותו שומרי הגבול והחרימו את מטענו היקר.

ואכן, החסיד נקלע למצב קשה ביותר. כל כספו מושקע בחבית היי"ש, ואם אינו מצליח למכור את חבית היי"ש הרי הוא נשאר חסר פרוטה, ומהיכן יביא את כל צורכי חג הפסח? מיד חזר החסיד ורץ מהר לרבי שלו, הרבי ר' אלימלך וסיפר לו בדמעות שלישי את כל המוצאות אותו ואת מצבו הכספי הקשה, וביקש לשמוע את עצת הרבי.

אמר לו הרבי ר' אלימלך לחזור לשומרי הגבול ולהגיד להם שקרתה כאן טעות, זו אינה חבית של יי"ש אלא חבית של מים, ועליהם רק לטעום מהחבית כדי להוכיח בואת. החסיד, שהוא חסיד אמיתי – עשה כעצת הרבי – וחזר אל שומרי הגבול, ואמר להם שזו חבית של מים ועליהם רק לטעום וכו'. טעמו השומרים, ואכן היו אלו רק מים, ומיד החזירו את החבית לחסיד שמייהר להטעינה על עגלתו ולחזור לרבי ר' אלימלך.

נכנס החסיד לרבי והתחיל בוכה שנית בדמעות שלישי, הייתה לי חבית של יי"ש שאותה אמור הייתי למכור וברווח לקנות את כל צורכי חג הפסח, ועכשיו, כשהחבית יי"ש הפכה לחבית מים נשארתי חסר כל וללא פרוטה לפרוטה, ומהיכן אשיג את כל צורכי החג? אמר לו הרבי, טעם גם אתה מהמשקה שבחבית. טעם החסיד מהמשקה ומצא שאכן הוא יי"ש משובח. וליהודי היה כל צרכי פסח בהרחבה גדולה. עד כאן סיפור אחד מתוך שלושת הסיפורים שמספרים שהם סגולה להשיג כל צורכי החג ברווח לקראת הפסח.

הסיפור השני: פעם אחת איבד המלך את טבעתו היקרה שהייתה שווה הון תועפות, וגם הייתה יקרה לליבו של המלך. כל כך יקרה הייתה הטבעת למלך, עד שהקציב מכספו לכסות מראש את כל הוצאותיו של כל מי שיקבל על עצמו לחפש את הטבעת. דבר זה פורסם בכל המדינה – והגיע גם לאוזניו של יהודי פשוט ועני מאוד שחי במדינת אותו מלך. והימים ימי חדש ניסן, ומתקרב חג הפסח והצרכים מרובים, ולא היה ליהודי מהיכן לקנות צורכי החג.

אמרה לו אשתו של היהודי, בעלי, היות ששמענו שהמלך נותן ביד רחבה לכל מי שמקבל על עצמו לחפש את הטבעת, לך מיד גם אתה לארמונו של המלך ותצהיר שם שגם אתה מוכן להתמסר לחפש את הטבעת היקרה.

היהודי הפשוט והתמים עשה את רצון אשתו והלך לארמון המלך והודיע למלך שמוכן הוא לחפש את הטבעת היקרה. שמח המלך ומיד העניק ליהודי ביד רחבה. היהודי חזר לביתו וקנה את כל צורכי החג, והתיישב יחד עם בני ביתו לחגוג את ליל הסדר בשמחה גדולה. וכמוכן, שהיהודי כבר שכח מהמלך ומהטבעת ומהחיפוש וכו'.

הכומר הערמומי, יועץ המלך ששמו היה דייני, עקב אחרי היהודי והבין בדיוק מה שקרה כאן, ומתוך שהוא גם שונא יהודים מיד גילה את אוזנו של המלך שהנה היהודי רימה את המלך, לקח את כל הכסף וקנה בו צרכי חג הפסח ואין לו שום ענין וכונה לחפש את הטבעת האבודה.

המלך, לא השתכנע מיד מדברי הכומר והלכו שניהם לבית היהודי לראות כיצד הוא מחפש את הטבעת, ואם אכן נכונים דברי הכומר. עמדו המלך והכומר מחוץ לביתו של היהודי, מציצים מבعد לחלוץ שומעים ורואים את היהודי ומשפחתו חוגגים את ליל הסדר ואומרים את הפיוט דיינו.

והיו אלו יהודי גליציה שאינם מבטאים דיינו – אלא דייני. היה בעל הבית שר לבדו את כל השורה "אילו וכו'" ובני הבית עונים אחריו בקול רם – דייני. שומע המלך מבعد לחלוץ שהיהודי מדבר אל המסובים, וכולם עונים לו דייני. וכך שוב ושוב.

המלך משוכנע היה שהיהודי אכן חוקר ושואל את המסובים לליל הסדר אם יודעים הם היכן נמצאת טבעתו היקרה של המלך – הוא שואל, וכולם עונים דייני שוב ושוב.

עומדים שם המלך והכומר דייני, וככל שצועקים בני הבית דייני, דייני, התחיל המלך לחשוד ביועצו – ופני הכומר חפו. הזעיק המלך את השומרים ואסר את הכומר, ולאחר שייסרו אותו הודה הכומר דייני שגנב את טבעתו היקרה של המלך, וסופו היה שתלו אותו על העץ. וליהודי היה כל צרכי הפסח בהרחבה גדולה.

הסיפור השלישי: היה היהודי מאמין, תמים, פשוט שהתפרנס מהפעלת בית מרוח שחכר מהפריץ המקומי. הפריץ היה מיווד עם היהודי, ופעם אחת כשנפגשו שאל אותו הפריץ מהיכן באה פרנסתו? כמובן, רצה הפריץ לשמוע שהיהודי מחזיק לו טובה שהרי פרנסתו באה ממנו, אלא שהיהודי המאמין התמים השיב ואמר: פרנסתי באה רק מהקב"ה.

לשמע תשובת היהודי הרצין הפריץ, והתחיל לשאול את היהודי שוב ושוב שאלה זו בצורות שונות, וציפה לשמוע בתשובותיו איזה רמז לטובה שמחזיק היהודי לפריץ המשכיר לו את בית המרוח.

ואכן, היהודי היה פשוט מאוד ולא נרמו בשום רמז, ובכל פעם ששאלו הפריץ מאין באה פרנסתו? חזר היהודי והדגיש שפרנסתו באה ישירות מהקב"ה ולא משום מקום אחר חוץ מהקב"ה. התרגו הפריץ על היהודי ואמר לו, מאחר שאינך יודע מי עושה איתך טובה ונותן לך פרנסה עליך לעזוב את בית המרוח ולחפש פרנסה אחרת.

ואם כן, היהודי נשאר לגור באותו מקום, אך נאסר עליו להפעיל את בית המרוח. וכך, לפני חג הפסח מצא עצמו היהודי בלי פרנסה ובלי פרוטה לפרוטה, וצרכי החג מרובים.

לפריץ היה אוצר במרתף ביתו ושם היו הרבה מטבעות זהב יקרי ערך שאותם אהב הפריץ למנות, וכך בכל יום היה הפריץ נכנס לאוצרו, סופר את מטבעותיו באהבה רבה ומצחצח אותם כדי שיאירו הצורות והדמויות המוטבעות ע"ג המטבעות. הפריץ היה יורק על המטבע, ועם מטלית היה מצחצח את המטבע, כך היתה דרכו של הפריץ לעסוק עם מטבעותיו דבר יום ביומו.

אותו פריץ היה "מהגדולים אשר בארץ" ונהג להחזיק בביתו קוף, קוף אמיתי, שאותו היה לוקח לכל מקום שהלך. וכידוע, טבעו של הקוף לחקות את בני האדם הסובבים אותו, וכך לאחר שראה הקוף, פעם אחר פעם, את הפריץ יורד לאוצר, יורק על המטבעות ואח"כ מצחצח אותן בהנאה רבה. והקוף, הרי הוא רק קוף, וחשב לעצמו שודאי הפריץ אוכל את המטבעות הטעימות והמבריקות. ואכן, פעם אחת ירד הקוף לתוך האוצר והתחיל לזלול את המטבעות, אכל ואכל עד שנפל והתפגר.

כאשר ירד הפריץ לתוך האוצר וראה את הקוף המת מיד התחכם להתנכל ליהודי וזכר בית המרוח. וכך, בערב פסח שלח הפריץ את משרתו לזרוק את הקוף המת לתוך ביתו של היהודי.

המשרת עשה כמצוות הפריץ ומיד הסתלק משם חושב לעצמו, יהודי חסר דעת, זה חלקך לחג הפסח. תוך כדי שנחת פגר הקוף על רצפת בית היהודי נקרעה בטון הקוף ומתוכה נשפכו כל מטבעות הזהב. לקח היהודי את מטבעות הזהב וקנה את כל צורכי חג הפסח בשפע רב, ושמן וטוב לב ישב עם בני ביתו לערוך את סדר הפסח.

עם חשכה, התגנב הפריץ לבית היהודי והציץ מחלוץ הבית לראות כיצד חוגג היהודי את ליל הסדר. והנה רואה הפריץ שולחן מלא כל טוב, הנרות דולקים ואורחים רבים בבית, וכולם נהנים ושרים ושמחים.

הפריץ לא הבין מהיכן כל השפע הזה? נכנס הפריץ לבית היהודי. ובפשטות שאל את היהודי מהיכן יש לך כל זה? היהודי, שהיה כאמור יהודי תמים לכל דבר סיפר לפריץ שמישהו עבר וזרק פגר קוף לתוך ביתו וממנו יצאו מטבעות של זהב, ומהן קנה את כל צרכי החג. חכך הפריץ בדעתו והודה ליהודי שאכן צדק באומרו שפרנסתו באה לו ישר מהקב"ה. וליהודי היה כל צרכי הפסח בהרחבה גדולה.

**'דער וואס זעט נאר אנבאפן מיין
קלאמקע – זעט געהאלפן זיין'**
[מי שרק יגע בידית דלתו יוושע]

בסמוך לביתה התגוררה זוג אמיד שגם כן לא נושעו בפרי בטן, וכשהגיעה אליה השמועה על דבר הנס מיהרה לבקש משכנתה שתמכור לה כמה טיפות משיקוי הפלאים, והבטיחה לה שאם אכן תיוושע תתגמל אותה בסכום כסף גדול.

האשה רצה לעבר מקום המחבוא ששם הטמינה את הבקבוק, אבל לתדהמתה לא מצאה שם זכר לבקבוק, וכאילו בלעתו האדמה, ויהי לפלא.



עוד סיפר החסיד ר' שלמה ניסל משמשו של רבינו סיפור נורא ששמע מבעל המעשה עצמו הלוא הוא החסיד ר' מיכל סופר ז"ל.

פעם אחת בימות החורף נתקלקלה המקוה בוועלדניק ולא היו יכולים לטבול בו. בדיוק אז אירעה סיבה שמחמתה רצה ר' מיכל לטבול בכל מאודו, ומחמת שהיה ירא שמים מופלג היו לו ייסורים גדולים מכך שאינו יכול לטבול.

שכב ר' מיכל במטתו והרהר מה ביכולתו לעשות לכך. הרי המקוה מקולקל וגם הנהר קפוא ואין באפשרות לטבול בו. ברגעים אלו ממש עבר רבינו ליד חלון ביתו של ר' מיכל. רבינו ניגש אל החלון וקרא: מיכל! מיכל! רוצה אתה לטבול במקוה?

ר' מיכל שהכיר את קולו של רבינו, השתומם למראה רוח קדשו של רבינו. קפץ מיד ממיטתו ורץ החוצה אל רבינו, ואמר לו שבוודאי הוא רוצה לטבול, אבל המקוה הרי מקולקל.

אמר לו רבינו: הרי אפשר לטבול בנהר. אמר לו ר' מיכל: הרי הנהר קפוא ואי אפשר לטבול בו. אמר לו רבינו: מה איכפת לך, בא עימי!

לקח ר' מיכל גרזן ופנס והלך עם רבינו לנהר. שם חצב ר' מיכל בקרח ובקע בו פירצה. רבינו ירד ראשונה לטבול, והתמהמה בטבילתו שעה ארוכה.

בעלותו מהנהר אמר לר' מיכל: עתה רד אתה וטבול! ר' מיכל שכמעט קפא מהעמידה הממושכת בקור, אמר לרבינו שמאוד קר לו, והוא אינו מסוגל לרדת ולטבול במים הקפואים.

טבל רבינו את אצבעו במים ואמר לר' מיכל: טבול, יהיה לך חם בתוך המים! ירד ר' מיכל לתוך הפירצה למי הנהר, והנה לתדהמתו הרבה המים היו חמים כמקוה חם. ר' מיכל טבל כמה טבילות, וכשעלה מן המים הזהירו רבינו שלא יספר זאת לשום אדם בעולם.

בעיר זוועהיל התגוררו זוג יהודים שהיו חשוכי בנים ל"ע שנים רבות לאחר נישואיהם. יום אחד הגיע אליהם שמעו של רבינו זי"ע שהוא פועל ישועות ופוקד עקרות, ונסעו אליו לראש השנה, ונכנסו אליו וככו בדמעות שליש על מר גורלם. אבל הרבי לא בירכסם.

השניים החליטו שלא יזוּו משם עד שהרבי יברכסם, וכך נשאר בוועלדניק עד לאחר יום הכיפורים.

או אז קרא להם רבינו ואמר להם כך: אם לעצתי תשמעו, השכימו למחר בבוקר וצאו על המעבר מעל סכר המים, שם תפגשו ביהודי זקן הנוהג בסוס, ושאלוהו שמא יש בידו סגולה לבנים. אבל היהרו שלא להתמקח עימו, וככל שיבקש תנו לו.

עשו השניים כדברי רבינו ויצאו לשם, ופגשו יהודי זקן רוכב על סוס, ושאלוהו אם יש בידו סגולה לבנים, ענה להם שיש לו סגולה, פשפש בכיסו והוציא בקבוק קטן ואמר להם שיטפטפו מהבקבוק כמה טיפות על חתיכת סוכר ויאכלוהו ויוושעו בפרי בטן.

היהודי הזקן ביקש תמורת הבקבוק שלשה רובלים. אבל בני הזוג שלא היו עשירים לא היה להם חשק לשלם עבור זה סכום כה גדול, גם מה שלא האמינו לדברי הזקן.

היהודי המשיך בדרכו וגם הם חזרו לוועלדניק וסיפרו לרבינו את כל הנעשה.

רבינו כששמע שלא קנו זאת ממנו נוף בהם בחומרה, וצעק עליהם: מה עשיתם?! הלוא אמרתי לכם שעליכם ליתן לו ככל אשר יאמר, עתה הסכלתם עשה וזרקתם בידיים את הסגולה שבכוחה היה להושיע אתכם.

התחרטו האיש ואשתו מעומק ליבם, ובככי מר שאלו את רבינו מה עוד יש ביכלתם לעשות. ניחמם רבינו ואמר להם שהקב"ה יעזרם במהרה ויזכו לישועה. יצאו בני הזוג מבית רבינו והאמינו בה' ובצדיקיו.

כשהתקרבו לעירם זוועהיל נדהמו לראות את אותו יהודי זקן רוכב על סוסו. מיד רצו אליו והתחננו בפניו שימכור להם את הבקבוק. נתרצה הזקן לבקשתם ומכר להם את הבקבוק תמורת שלשה רובלים.

עשו השניים כהוראת היהודי הזקן, ובתוך זמן קצר נפקדה האשה בפרי בטן.

כשראתה זאת האשה, החביאה את הבקבוק במקום שמור, וסיפרה לחברותיה על דבר הנס שאירע לה בזכות ברכתו של רבינו.

FEDER



להצטרפות לרשימת התפוצה, ושליחת דברי תורה או סיפורים מרבינו הק' ניתן לפנות לכתובת sheiris2022@gmail.com